Sang

ved en privat Festlighed

i Anledning af Medailleuddelingen paa Universitetet den 15. April 1891.

Gennem Tidens Taagestrømme
skuer vi en Jord —
skøn den er som Morgendrømme,
males ej med Ord —
ser en Jord, hvis Børn sig nærer
frie af dens Frugt,
hvor ej Manden Sværdet bærer,
men al Strid er slukt.
Hvor ej Manden Sværdet bærer,
Strid i Kærlighed blev slukt.

Denne Jord, hvor Skønhed læger
mildt „de manges" Sind,
og hvor Sandheds Straaler kvæger
hver, som nu er blind,
den kan ikke nyskabt stige
frem af Bølgen blaa,
Tjørn maa ryddes, Bjerg maa vige,
før den kan fremstaa.
Tjørn maa ryddes, Bjerg maa vige,
før den herlig kan fremstaa.

Vi skal denne Verden bygge,
gøre Rydningsværk,
skaffe Sol, hvor nu er Skygge,
lægge Grunden stærk.
Mænd og Kvinder skal i Aaget
bøje Nakken glad,
vandre støt i Arbejdstoget,
ærligt hjælpes ad.
Vandre støt i Arbejdstoget,
ærligt, trofast hjælpes ad.